

กิตติกรรมประกาศ

“สนุก (ฉันทะ)-ไม่กังวล-ไม่ประมาท” และการถือ (อุตม) คติชีวิตประจำวัน ที่ว่า “จงใช้ชีวิตราวกับว่าพรุ่งนี้จะต้องตาย แต่จงศึกษาเรียนรู้ราวกับว่าจะมีชีวิตอยู่ชั่ววันรันดร์” (Live as if you were to die tomorrow. Learn as if you were to live forever.-Mahatma Gandhi) คือ หลักการสำคัญที่ช่วยผดุงใจของผมในการทำงาน

ความเหงาอาจเป็นแรงจูงใจให้ทำวิทยานิพนธ์เกี่ยวกับความเหงา แต่ “สู่ทฤษฎีความเหงาที่อิงตัวตน” ไม่อาจสำเร็จได้ถ้าทำอย่างมีความเหงา ผมได้รับน้ำใจความช่วยเหลือมากมาย จากกัลยาณมิตรทั้งสูงวัย วัยใกล้เคียง และที่อ่อนกว่า วิโรจน์ ปัญญาขจรศักดิ์ สหายธรรมผู้เป็นครูผู้ถกทางความคิด มีส่วนสำคัญในขั้นก่อร่างวางรากของวิทยานิพนธ์นี้ เจริญ หาญปัญญาจิก และลูกชายผม “เหวิน” ช่วยหาหนังสือ-เอกสารในห้องสมุดต่างๆ ในประเทศไทยและต่างประเทศ

อาจารย์สุชาติดา จันทรอารีย์ (อาจารย์พิเศษมหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี) น้องวัณณู ลิมป์เฉลิม พี่อรุณรัตน์ วิเชียรเขียว (มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่) และอาจารย์อุบลพรรณ วรรณสัย (มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง) มีส่วนสำคัญอย่างยิ่งในการช่วยรวบรวมข้อมูลจากผู้มีส่วนร่วมในการศึกษาจำนวนมาก อาจารย์ขจรศักดิ์ เสวกโกเมต (อาจารย์พิเศษมหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี) มีส่วนสำคัญยิ่งยวดในการจัดรูปเล่ม อาจารย์กุลจิรพัศ บุษกุลธนาวัฒน์ ช่วยเหลือพิสูจน์อักษรและอื่นๆ อีกมากที่จะจดจำได้ โดยเฉพาะการงานที่ธนบุรี พี่สุนัย เศรษฐบุญสร้าง ผู้ให้ข้อวิจารณ์และความคิดสำคัญของพุทธธรรม

ผู้มีส่วนร่วมในการศึกษาจำนวนทั้งหมด 426 ท่าน (ดูหน้า 191) ที่ให้สัมภาษณ์ เขียนเล่า หรือมอบบันทึกประสบการณ์ความเหงาของท่านแก่ผม รองศาสตราจารย์ ดร.วรพล พรหมิกบุตร อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ผู้กวาดค้นผมอย่างเข้มงวดด้านระเบียบวิธี และมุมมองทางสังคมวิทยา นายแพทย์ยงยุทธ วงศ์ภิรมย์ศานติ์ (ผู้ทรงคุณวุฒิ กรมสุขภาพจิต) ผู้ให้มุมมองทางจิตวิทยา ศาสนา และประเด็นการนำเสนอทางวิชาการอื่นๆ อย่างกว้างขวาง รองศาสตราจารย์ ดร.โสรัจจ์ หงส์ลดารมภ์ (จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย) และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชาญณรงค์ บุญหนุน (มหาวิทยาลัยศิลปากร) ผู้ชี้แจงมุมมองปรัชญาที่ชัดเจน รองศาสตราจารย์ อัจฉรา สุขารมณี (มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ) ผู้ชี้แนะจากแง่มุมพฤติกรรมศาสตร์อย่างลึกซึ้ง ตลอดจนอาจารย์ฝ่ายบริหารจัดการทุกท่าน รวมถึงเจ้าหน้าที่ทุกคน ผู้อยู่เบื้องหลังความสำเร็จของโครงการปริญญาเอกสหวิทยาการ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ภรรยาผม “ไต้ง” วิจารณ์ ดลเกษม ลิมป์เฉลิม ซึ่งเชื่อว่า “ความรักคือ ความยินดีในการลดอัตตา” ลักษณะยืนหยัดเท่าที่ proactive ของเธอ ทำให้ข้ออ้างใดๆ ที่ผมจะล้มเหลวหมดลง

